జబ్బు

ఆడవాళ్ళ పత్రికలో వంటల శీర్షికలో పడే రంగుల ఫొటోల్లా, భోజనాల టేబిల్‌ని అలంకరించడం దమయంతికి సరదా. మరొకప్పుడైతే ఆ టేబిల్ చూడగానే దానిమీద దండయాత్ర చేయాలనిసించేది. ఇప్పు డెందుకో కడుపులో తిప్పి వికార పెట్టింది.

"షేవ్ చేసుకుని వారం అయింది. ఏం చేసి పెట్టినా తినవు పోనీ అమ్మడో, బాబిగాడో అయితే నాలుగుతన్ని డాక్టర్ దగ్గరికి లాక్కు-పోదును- అయిదడుగుల పదంగుళాల వాణ్ణి నిన్నెలా లాక్కు-పోను, నీ వరస నాకేం నచ్చలేదు. ఇప్పుడు నీకొచ్చిన కష్టం యేమిటి" దమ యంతిని చూస్తే జాలేసింది చలపతికి.

"ఇప్పుడు రెండు అయింది- నాకు ఆకలి మండిపోతోంది."

"సారీ దమయంతీ- తిందాం."

"నాకు తెలీకుండా నీకు మానసికమైన బాధలుంటాయని నాకు నమ్మకం లేదు. ఇద్దరు పిల్లల తండ్రివి- ఇంకా ముప్ఫైలో వున్నవాడివి- ఆరోగ్యం పాడుచేసుకునేటంత తెలివితక్కు-వ వాడివనుకోలేదు."

అంతులేని ప్రేమ, ఇంకెంతో జాలి, పాపం పిచ్చి దమయంతి!

"ఇవ్వాళ రాఘవయ్య బాబాయితో మాటాడి వచ్చేను—సాయంత్రం నాలుగుకి ఠంచనుగా నువ్వు అక్కడుండాలి. చాలా సీరియస్‌గా చెబుతున్నాను- బాబాయి ఎప్పాయింట్‌మెంట్ ఇవ్వడం ఎంత కష్టమో నీకు తెలుసు. అలాంటి డాక్టర్ని చేతిలో వుంచుకుని." మాటాడుతూ, గరిటె నిండా పప్పు వడ్డించింది అమ్మ గుర్తు వచ్చింది చలపతికి. చిన్నప్పటి నుంచీ ఇంతే. తనకున్న జబ్బు అంతా బద్ధకం, ఒకటే బద్ధకం.

"నువ్వేం తినడం లేదు. ఇంకొంచెం కూర వేసుకో." అని ఆమె కంచంలో వడ్డించబోయాడు.

"సంతోషించాలే నా సంగతి నేను చూసుకోగలను." అన్నట్లు ఒక చూపు విసిరింది.

ఆ చూపుకి నవ్వొచ్చింది. నవ్వుతోనే దగ్గు వచ్చింది. దగ్గు ఎంత సేపటికీ ఆగిందికాదు. దమయంతి లేచి బాత్‌రూమ్‌లోకి పరుగెత్తింది. మొదటినుంచీ అంతే. ఆమె భోజనం చేసేటప్పుడు ఎవరైనా దగ్గినా, చీదినా, అలాంటి ధ్వనులు వినవస్తా వాంతిచేసుకునేది. అంత సెన్సిటివ్— చలపతికి దగ్గు తగ్గటానికి అరగంట పట్టింది. ఇద్దరూ భోజనం పూర్తి చెయ్యలేదు. దమయంతి అతనికి హార్లిక్స్ యిచ్చింది. అలాంటి వంటే అతనికి అసలు గిట్టవు- అయినా దమయంతి కోసం త్రాగేసేడు.

దమయంతి కోసం సాయంత్రం తప్ప కుండా రాఘవయ్యగార్ని చూడాలి. అసలు ఆయనంటే చలపతికి చాలా కోపం. ఎవర్నీ లక్ష్య పెట్టడు. ఎంత గొప్ప వాడైనా దుమ్ము దులిపేస్తాడు. మహా గర్విష్టి. స్వయంగా దమయంతి పినతండ్రి కాబట్టి ఎదురుపడితే ఓ నమస్కారం పడేసాడు. గానీ, కూతురుకి మాత్రం బాబా యంటే అంతులేని గౌరవం. పిల్లలు తుమ్మినా, దానికి కారణం బాబాయి చెప్పాల్సిందే.

దమయంతి వచ్చి ప్రక్కనే కూర్చుంది. "సాయంత్రం నాలుగింటికి.

వెడతావు కదా! నేను వస్తే మీ ఆయనకి కాపలానా? అని బాబాయి కోప్పడతాడు అందుకని." అని గారం చేసింది.

వెడతానని వాగ్దానం చేసేడు.

మూడున్నరకి కాఫీ కప్పుతో ప్రత్యక్షం అయింది, తనకి బాగుండేలా పాలు తక్కువ. పైన నురుగు, సమంగా వేడి.

"నా మనసులోని మనసా! ఏమిటి నీ రభసా!" అని, కూనిరాగం తీస్తూ చిరునవ్వులు చిందించేడు.

"షేవ్ చేసుకుని వెళ్ళకపోతే బాబాయి గెంటేస్తాడు." అని పరికరాలన్నీ తెచ్చి పెట్టింది. ఇస్త్రీ బట్టలు అందించింది. స్వయంగా రిక్షా పిలిచింది. అతనితో "రాఘవయ్యగారి ఆస్పత్రికి" అని తనే మాట్లాడింది పర్సులో డబ్బులు పెట్టింది.

ఇన్ని చేసేక, పక్కింటిలోనుంచి "ఆయనొస్తున్నారు. జాగ్రత్తగా చూడు" అని బాబాయికి ఫోన్ చెయ్యకుండా వుంటుందా! వుంటే అది దమయంతే కాదు. జనాన్ని వెర్రి వెంగళప్పల్ని చేసేసి - ఎకరం స్థలంలో ఏకంగా పెద్ద భవనం కట్టించేడు మహానుభావుడు. గవర్నమెంటు వారి పెద్దాసు పత్రంత వుంది.

వి. ఐ. పి. లా సరాసరి డాక్టర్‌గారి గదిలోకి దూసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. చలపతి అక్కడ జనాన్ని ఆశ్చర్యంలో ముంచి. డాక్టర్‌గారు నవ్వుతూ "రావోయ్. చాలా రోజులకి కనబడ్డావ్ ! బాగున్నావా ?" అన్నాడు.

చాలా రోజులకి రాక రోజూ రమ్మంటాడు గావును. బాగుంటే ఇక్కడికి రావడం ఎందుకు? చచ్చు పలకరింపులు!

"అమ్మాయ్ ఫోన్‌లో మాట్లాడిందిలే. ఇలారా ఈకుర్చీలో కూర్చో-షర్టు విప్పాలి."

"తప్పుతుందా తండ్రీ! దమయంతి పినతండ్రి వైపోయేవు, నా కసలు యిలా డాక్టరికి చూపించుకోడం పరమ అసహ్యం."

షర్టు విప్పేడు.

వీపుమీదా, ఛాతీమీదా స్టెతస్కోపు. కళ్ళు, నాలుక శ్రద్ధగాచూస్తున్నాడు పాపం. ఎంతైనా అల్లుడు కదా!"

"రోజూ మందు పుచ్చుకుంటావా!" ఉలిక్కిపడ్డాడు చలపతి.

"ఎప్పే లేదండీ! అకేషనల్‌గా! ఎప్పుడైనా ఆఫీసులో పార్టీలైతే అంతే."

"ఆఫీసులో రోజూ పార్టీలవుతాయి కాబోలు" వెధవ వ్యంగ్యం.

"ఎన్ని ప్యాకెట్లు కాలుస్తావు?"

"లేదండి—" నసిగేడు. అందుకే రాకూడదు. అతనికి దమయంతి మీద కోపం వచ్చింది.

"ముందు ఎక్స్‌రే పిక్చర్ తీయించి పట్రా – బ్లడ్, యూరిన్ అన్నీ పరీక్ష చేయించుకో – రేపు సాయంత్రం యిదే సమయానికి రావాలి."

రాఘవయ్యగారి కళ్ళలో ఇందాకటి ఎగతాళి లేదు. చాలా సీరియస్‌గా అయిపోయేడు.

చలపతికి ఒళ్ళు జలదరించింది. అతనికి చిన్నప్పటినుంచీ జబ్బులు ఏవి వచ్చినా నిర్లక్ష్యం చేయడం అలవాటే. ఇప్పుడిలాంటి పరిస్థితి వస్తుందని అతనెప్పుడూ అనుకోలేదు. ఉలిక్కిపడ్డాడు.

డాక్టర్ బజర్ నొక్కాడు.

"ఇతను మా అల్లుడు. తెలుసుగా. బ్లడ్‌టెస్ట్, యూరిన్ టెస్టు, చేస్టు ఎక్స్‌రే, అన్నీ పూర్తి కావాలి రేపటికల్లా, రిపోర్టులు రెడీ చేసి వుంచండి."

కాంపౌండర్ ఇన్ ఛీఫ్ కాబోలు. "రండిసార్" అని అతి మర్యా

దలు వలకబోస్తూ తీసుక వెళ్ళేడు, ఉరికంబానికి లాక్కు వెడు తున్నట్లు.

అసలు దీనికంతకి కారణం తనే. నెలరోజుల క్రింద ఆఫీసు పని మీద బెంగుళూరు వెళ్ళేడు. అక్కడ జ్వరంవచ్చింది. అప్పుడు కొలీగ్స్‌తో పాటు స్విమ్మింగుఫూల్‌లో దిగేడు. ఇంటికి రాగానే జలుబు చేసింది. జలుబు చేసింది. జలుబు కదా! ఆఫ్టరాల్ ! అనుకున్నాడు. అది నిలవ వుండి పోయింది. దానితోపాటు భోజనం సహించకపోవడం వగైరాలన్నీ చాలా వచ్చేయి. ఆరోగ్యం పూర్తిగా చెడిపోయింది.

దమయంతి మొత్తుకుంటూనే వుంది.

"ఇంక వెళ్లిరండి సార్" అని సలాంపెట్టేడు కాంపౌండర్ యిన్ ఛీఫ్.

చలపతికి వొళ్ళంతా చెమట పట్టింది. కాళ్ళల్లో బలంలేదు. కళ్ళు చీకట్లు కమ్ముతున్నాయి. ప్రాణం యెవరో గాలంవేసి లాక్కుపోతున్నట్లు, శరీరం మాత్రం రోడ్డుమీద బోర్లా పడడానికి సిద్ధం అయినట్టూ అనిపించింది. అడుగు పడ్డంలేదు. అసలు ఏదీ కనపడ్డంలేదు.

ఇంటికి వచ్చిపడ్డాక దమయంతి ఆదుర్దాగా ఎదురు వచ్చి అన్నీ అడుగుతుందనుకున్నాడు కానీ, ఏమీ అడగలేదు. చాలా మంచి అమ్మాయి లాగ మళ్ళీ చిన్నకప్పుతో, కాఫీ యిచ్చింది. పిల్లలిద్దరూ ఆడుకోడానికి పోయినట్లున్నారు, పిచ్చి సన్నాసులు. స్కూల్‌నుంచి రాగానే ఏదైనాపెడితే చాలు, సంతోషిస్తారు. అందరు పిల్లల్లా కాదు. దమయంతి వాళ్ళని ఎలా పెంచింది ! ఒక్కదెబ్బ వెయ్యకుండా – అరవకుండా, తిట్టకుండా - బంగారు తల్లిలా పెంచింది. దమియంతీ నువ్వు నిజంగా గొప్పదానివి ! అలాంటి నీకు చాలా అన్యాయం చేసేను అనుకున్నాడు చలపతి.

దమయంతి తల్చుకుంటే ఓ పెద్ద గవర్న మెంటు ఆఫీసర్ని పెళ్ళాడేసి, అతను తెచ్చే జీతంతో పైన వచ్చే జీతంతో సకల భోగాలూ అను

భవిస్తూ వుండేది. అవన్నీ కాలితో తన్నేసి, అప్పట్లో గుమాస్తాగా వుంటున్న చలపతితో వచ్చింది! వచ్చిందంటే ఎంత గొప్పది కాకపోతే వస్తుంది! ఆ గుమాస్తా ఉద్యోగం మానేసి ఇంట్లో వుంటే, టీచర్‌గా చేరి తనని రెండేళ్ళు యూనివర్సిటీలో చదివించింది! ఆ పైన తనకి మంచి వుద్యోగం రాగానే ఎంత సంతోషించింది! యూ ఆర్ ది రియల్ వుమన్! దమయంతీ ది గ్రేట్ - అప్పటికీ, ఇప్పటికీ అదే సహనం. అదే చిరునవ్వు — అదే వేషధారణ — అదే సింప్లిసిటీ - దేవుడు ఇలాంటి భార్యని ఇచ్చి "హాయిగా బ్రతకరా పిచ్చి సన్నాసీ" అంటే వాళ్లు పాడుచేసుకుని వాళ్ళకి అన్యాయం చేస్తున్నాడు!!

అవునూ - ఆ రామయ్య మామగానీ తనకి టి. బి. వుందని చెప్పాడే అనుకుందాం! అప్పుడెలాగ! దమయంతికి టి. బి. అంటే చచ్చే భయం—అది వరకు తాము వుంటూన్న ఇంటాయనకి టి.బి. వుందని అనుమానం వస్తేనే — "అమ్మో - అది అంటురోగం —" అని భయపడి ఇల్లు మార్చేసింది. "అలాంటి వాళ్ళని శానిటోరియంకి పంపాలి— ఇంట్లో వుంచుకుంటే అందరికీ రాదూ!" అని ఉపన్యాసం యిచ్చింది. అప్పుడు రోజూ ఇంట్లో కడపట్లో ఫినాయిలు, డెట్టాలు— ఆ వాసనలు తన కనలు పడవు. దమయంతి హడావుడికి బెదిరిపోయి ఇల్లు మార్చేసేడు.

ఆరోగ్యం విషయంలో దమయంతి చాలా కఠినంగా వుంటుంది. శుభ్రం విషయంలోనూ అంతే! డాక్టర్ల కుటుంబంలో నుంచి వచ్చింది. డాక్టర్ కావాలనుకుంది. వాళ్ళ నాన్న కనీసం డాక్టర్ అల్లుణ్ని అయినా తెద్దామనుకుంటే ఈ పిచ్చి చలపతితో వచ్చేసింది. అయినా ఆ వాసనలు ఇంకా పోలేదు— కడిగినవే కడుగుతూ, తుడిచినవే తుడుస్తూ, ఎప్పుడూ డెట్టాల్ వాసనతో ఇల్లు హాస్పిటల్ అనిపించేలా చేస్తూ వుంటుంది - టి.బి. వచ్చిందని తెలిస్తే, దమయంతి వెంటనే మొగుణ్ణి శానిటోరియంకి తరిమేస్తుంది, అది ఖాయం. తనని చూడ్డానికైనా వస్తుందో, రాదో, ఒకవేళ

ఇంట్లో వుంచితే తన గది వేరు చేస్తుంది- గ్లాసులు, పళ్ళేలు అన్నీ విడిగా పెడుతుంది. పిల్లల్ని దగ్గరికి రానీదు— ఆ బాధ తను భరించలేడు - అసలు తనకి మందులు వేసుకోడమే ఇష్టం వుండదు. ఇంజక్షన్లంటే భయం — రాఘవయ్య బాబాయిని పిలిచి తనకి రోజూ ఇంజక్షన్లు చేయిస్తుంది ! వీట న్నింటికీ చాలా ఖర్చయిపోతుంది. పాపం పిల్లల కోసం తనేం దాచేడు ! పసి వెధవలు! ఇంకా హైస్కూలన్నా చూడనివాళ్ళు! పిల్లలకోసం ఉద్యోగము మానేసింది దమయంతి ! అంత కష్టపడి సంసారాన్ని ఓ దారికి తెచ్చిన దమయంతికి తనేం మిగిల్చేడు! ఎంత అసమర్థుడై పోయేడు !

"లైటు వేసుకోలేదేం !" గదంతా వెలుతురు. ఆవిడ ఒక వ్రేలి స్పర్శతో జగమంతా వెలుగు! వచ్చి ప్రక్కన కూర్చుంది.

"పరీక్షలన్నీ చేయించుకున్నారూ!"

అసలు సంగతి తెలిస్తే ఇలా కూర్చుంటుందా !

స్నానం చేసిందిలా వుంది. చందనం సబ్బు వాసనతో ఘుమఘుమ లాడుతోంది.

దమయంతికి సబ్బులంటే తగని ప్రేమ — రెండు రోజులకో సబ్బు అయిపోతుంది ఆవిడకి. తెల్లని ఇస్త్రీ చీరె కట్టింది. సెనగగింజ అంత బొట్టు పెట్టింది. తరువాతెలా వుంటుంది ! బొట్టులేని దమయంతి ముఖాన్ని ఊహించబోయేడు. చెమట పోసింది. దమయంతి ఫ్యాన్ వేసింది.

"మళ్ళీ ఎప్పుడు రమ్మన్నాడు బాబాయి ?"

"నాకు టి. బి. వచ్చిందనుకో! అప్పుడేం చేస్తావు?" సీరియస్‌గా అడిగేడు.

దమయంతి నవ్వింది —

"ఈ రోజుల్లో టి. బి.కి భయపడే దెవరోయ్ ! నిక్షేపంలా తగ్గిపో

తుంది! దానికితగ్గ మందు వాడాలి అంతే! బాబాయి ఎక్స్‌రే తీయించమన్నాడా?"

చలపతి సిగ్గుపడిపోయేడు. శరీరంలో జబ్బేం లేకపోతే ఇంత నీరసంగా ఎందుకయిపోయేడు తను? టి. బి. కాకపోతే బ్లడ్ కాన్సర్ గాని వుందేమో! ఇంకేదైనా వుందేమో! ఏమీ లేకపోతే రాఘవయ్యగారు అంత గట్టిగా ఎందుకు కోప్పడతారు?

"నువ్వు ఉద్యోగం మానివెయ్యకుండా వుండాల్సింది! నిక్షేపంగా నెల తిరగేసరికి జీతం వచ్చేది. ఇప్పుడేంపోయింది! మీ బాబాయికి చెప్పి ఏదైనా స్కూల్లో చేరిపో."

ఈసారి దమయంతి విరగబడి నవ్వింది. అతని జుత్తులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి "కాసేపు డాబామీద కూర్చుందాం రాకూడదూ? హాయిగా వుంటుంది. పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు" అని జవాబు కోసం ఎదురు చూడకుండా అతన్ని చెయ్యిపట్టి లేవదీసింది. ఎవరో కాలింగ్ బెల్ మోగించేరు.

"రండి సుందరంగారూ రండి. చాలా కాలానికొచ్చేరు" అంటోంది దమయంతి.

సుందరం ఇన్సూరెన్సు ఏజెంటు. చలపతిదీ, అతనిదీ ఒకే వూరు-ఒకే స్కూలు-ఒకే కాలేజీ—చాలా స్నేహం.

"అలా వున్నవేం?" అన్నాడు సుందరం.

"ఏం లేదోయ్! వొంట్లో బాగా లేదంతే" అన్నాడు ముభావంగా చలపతి.

కాసేపాగి-

"ఒరేయ్ సుందరం. నీ కింకో పదివేలకి పాలసీ యిస్తాను-నాలుగు

రోజులాగి వస్తావా?" అన్నాడు. సుందరం సంకోషంతో ఉబ్బి తబ్బిబ్బైపోతుండగా దమయంతి వచ్చింది-

"మీ ఆయన ఇంకో పదివేలకు ఇన్స్యూర్ చేస్తాడటమ్మోయ్-" అన్నాడు సుందరం.

"అన్నీవొట్టిదేలెండి-ఇప్పటికి చేసినవే కట్టలేకపోతున్నాం-" అంది.

"ఎందుకు కట్టలేం- ఖర్చు బాగా తగ్గించెయ్—చూసిందల్లాకొనకు. ఎదిగే పిల్లలకు అంత ఖరీదైన బట్టలెందుకు- సినిమాలు కట్ చేసెయ్—పిల్లలు స్కూలుకి వెడుతూంటే ఇంకా నువ్వు ఇంట్లో ఎందుకు? ఉద్యోగంలో చేరిపో!"

గబగబా పాఠం చెప్పినట్టు చెప్పేసేడు చలపతి, నిజానికి దమయంతి డబ్బు దుబారా చేసే మనిషి కాదని అతనికి తెలీదూ-? సబ్బులకీ-ఫినాయిల్కీ, డెట్టాల్ సీసాలకీ తప్ప — దమయంతి దేనికీ ఎక్కడా ఖర్చు చెయ్యదు.

సుందరం భోజనానికి కూర్చున్నంత సేపూ ఇన్స్యూరెన్సు గురించి చెబుతూనే వున్నాడు చలపతి. పిల్లలకీ భార్యకీ ఏమీ మిగల్చని వాడు చచ్చిపోయినా, వాడి ఆత్మకు శాంతి వుంటుందా!

సుందరానికి నిద్ర వస్తున్నా చలపతి మాట్లాడుతూనే వున్నాడు. ఇక నుంచీ సిగరెట్లు మానేస్తానని చెబుతున్నాడు. మెల్లిగా తెల్లవారింది. ఇంకో పదిగంటల్లో ఫలితాలొస్తాయి.

నాలుగు రోజులుగా ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టేడు-ఏం తోచలేదు-పాత అల్బమ్లన్నీ బయటికి తీసేడు. స్నేహితుల సమక్షంలో పెళ్ళి-దండలు వేసుకోవడం—సన్నగా-సన్నజాజి పువ్వులా దమయంతి—మేడ్ ఫర్ ఈచ్ ఆదర్లా తనూ దమయంతీ-తిరుపతి కొండపైన కాటేజీ దగ్గర, ఆగ్రాలో

తాజ్‌మహల్ దగ్గర తనూ దమయంతీ- షటిల్ ఆడుతూ తనూ దమయంతీ- వంటచేస్తూ భోజనం చేస్తూ—

అతనికి కళ్ళు చెమరుస్తున్నాయి.

నాలుగు గంటల వరకూ ఎలాగో గడిచింది. దమయంతి మళ్ళీ అతన్ని తయారుచేసింది. రిక్షా పిలిచింది. నవ్వుతూ వీడ్కోలు యిచ్చింది. బాల చంద్రుణ్ణి యుద్ధానికి పంపిస్తున్న మాంచాల గుర్తొచ్చింది. కాంపౌండర్ ఇన్ ఛీఫ్ వాకిట్లోనే దర్శనం యిచ్చి సాదరంగా లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు అతని కళ్ళల్లో తన మీద సానుభూతి తొణికిసలాడుతున్నట్లని పించింది చలపతికి.

"పాపం డాక్టర్ గారికి స్వయానా అల్లుడు. ఇతగాడికి ఇంత జబ్బేమిటి! చిన్నవాడే సుమా!" అనుకుంటున్నాడు రాబోలు!

రామయ్యగారు నిజంగా దమయంతి బాబాయి తనుక సరిపోయింది గానీ లేకపోతే తనేమై పోయేవాడు! ఆయన చాలా మంచివాడు. అల్లుడిని చూస్తూ చూస్తూ మృత్యువాత పడనిస్తాడా? పడనివ్వడు.

ఆయన నిజంగా వేలాది మందికి ప్రాణదాత. దేవుడెక్కడో లేడు. డాక్టర్లలోనే వున్నాడు. ప్రాణంపోసేది డాక్టర్లేకదా మరి!

రామయ్యగారు కుర్చీలో కూర్చుని వున్నారు. ఆయన దగ్గరగా టేబిల్ మీద రిపోర్ట్లు అన్నీ వున్నాయి. ఇప్పుడు తన కేసంతా చదివి తీర్పు యిస్తాడు.

"తనకి జబ్బు లేకపోతే ఈసారి బోనస్‌తో తిరుపతి వెళ్ళి రావాలి. స్వామిని చూసిరావాలి.

"రావోయ్! రా" ఆప్యాయంగా పిలిచేరు డాక్టరుగారు. ఆయన కళ్ళల్లోనూ కదుల్తోంది సానుభూతి.

"ఇవ్వాళ భోజనం చేసేవా!"

తల వూపేడు.

"రాత్రి ఇంట్లో వున్నావా!"

అందుకూ తల వూపాడు.

"నీకిప్పట్లో ప్రమోషన్ లేదా ఏం? మూడేళ్ళు కాలేదూ ఈ ఊరొచ్చి?"

రోగిని మరిపించడానికి డాక్టర్లంతా ఇలాగే మాట్లాడతారు. చావు కబురు చల్లగా చెబుతారు కదా.

ఏం తీసుకుంటావు? కాఫీ తెప్పించనా?"

తప్పకుండా ఏదో చెబుతాడు అందుకే ఈ ప్రయత్నం. కాఫీ యిచ్చిగాని చెప్పడు కాబోలు.

"వొద్దండీ-త్రాగే వచ్చేను-"

"త్రాగవోయ్ ఫరవాలేదు-"

కాఫీ త్రాగడం అయింది-

ఆయన కుర్చీలో నుంచి లేచాడు- ఫైనల్ జడ్జిమెంటు చెప్పడానికి కుర్చీలో నిఠారుగా కూర్చున్నాడు- రాఘవయ్యగారు చలపతికి దగ్గరగా వచ్చి భుజం తట్టేరు. "యూ ఆర్ పర్ఫెక్ట్లీ ఆల్‌రైట్-బాయ్ డోంట్ వర్రీ! వేళకి భోజనం చేస్తూ వుండు సిగరెట్లు తగ్గించెయ్-మందు మానేయ్ దట్సాల్- ఈ ఎక్స్‌పెక్టరెంట్ తాగు దగ్గు తగ్గిపోతుంది. సంతోషంగా వుండాలోయ్ నీకేం తక్కువ! విష్ యూ ఆల్ ది బెస్ట్" చలపతి కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తూన్నాడు పెద్ద పెద్ద అంగలతో గది బయటికి వచ్చేడు. జేబులు తడుముకున్నాడు. సిగరెట్ పెట్టె వుంది. వెలిగించేడు.

అతనికెంతో హాయిగా వుంది. అతనికి నవ్వొచ్చింది, ఆసుపత్రి బయట పవర్ తగ్గిపోయిన పండుటెండ బావుంది.

ఎవరో చలపతి భుజంమీద చెయ్యి వేసేరు. అతను కృష్ణమూర్తి చలపతి కొలీగ్. ఎలా వున్నావన్నాడు.

"నాకేం నిక్షేపంలా వున్నాను మా ఆవిడ డాక్టరబాబాయి కదా! నా ప్రాణం తోడేసి ఇదుగో ఈ మహానుభావుడి దగ్గరకి తరిమింది. నిన్నటినుంచీ ఆ పని ఈయన చేస్తున్నాడు. నన్ను శల్యపరీక్షలు చేసి చేసి నీకేం లేదోయ్ అనేసేడు. వెనక మా తాతయ్య కళ్ళు చూసి జబ్బు చెప్పేవాడు, ఇప్పుడు వీళ్ళకి పరీక్షలన్నీ చెస్తేగానీ జబ్బులు తెలీవు" నవ్వేసేడు చలపతి విలాసంగా పొగవదులుతూ—

ఇద్దరూ ఇంటికి చేరేరు.

"దమయంతీ! ఇలారా!" అని గట్టిగా కేకపెట్టేడు చలపతి.

"ఇవ్వాళ కృష్ణమూర్తి ఇక్కడ భోజనం చేస్తాడు చాలా రోజులకొచ్చేడు. అందుకని! సరేగాని కొంచెం జీడిపప్పు— వేయించు ఇప్పుడే వస్తాం—" అంటూ మళ్ళీ అంతలోనే స్నేహితుడితో సహా అదృశ్యమైపోయేడు.